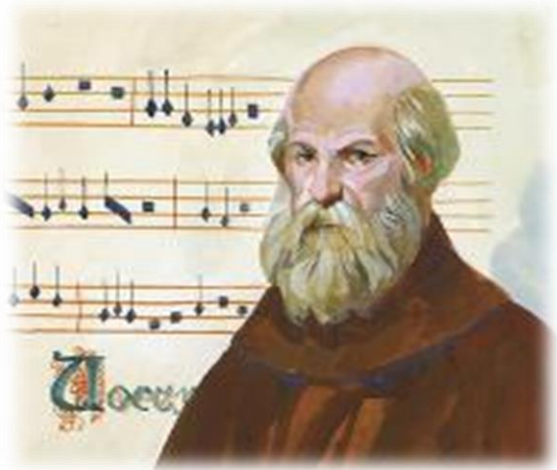

NGUỒN GỐC CÁC NỐT NHẠC VÀ GUIDO D'AREZZO

Dối với chúng ta 7 nốt nhạc Do Re Mi Fa Sol La Si dường như rất quen thuộc đến mức chẳng bao giờ thắc mắc tại sao các nốt nhạc lại có tên như vậy, nó có nghĩa như thế nào và bắt đầu từ đâu?

Vào thời trung cổ khoảng thế kỷ XI, linh mục người Ý Guido d'Arezzo khi dạy hát cho các em nhỏ trong nhà thờ đã nghĩ cách đặt tên các nốt nhạc để các em dễ học và dễ nhớ.

Ông đã dùng những chữ cái đầu tiên trong lời của bản thánh ca vinh danh thánh Jean Baptiste để đặt tên:

Câu đầu của bài thánh ca là “Ut queant laxis” nên Guido đặt tên cho nốt đầu tiên là Ut. Câu thứ hai bắt đầu bằng chữ “Resonare fibris” vì vậy Guido đặt tên cho nốt thứ nhì là Re.

Bài thánh ca có 6 câu, ông đã lần lượt đặt những nốt nhạc để hát như sau, “Ut, re, mi, fa, sol, la.”

UT queant laxis

REsonare fibris

MIra getostorum

FAMuli tuo’rum

SOLve polluti

LABii rea’tum

Nốt thứ bảy, nốt "Si" (chữ viết tắt của "Sancta Iohannes" - nghĩa là Thánh Gioan) được thêm vào một thời gian sau đó. Ở các quốc gia nói tiếng Anh, "Si" đã được đổi thành "Ti".

(Dịch lời bản thánh ca: “Để những con chiên của người có thể cất cao giọng hát về những thành tựu kỳ diệu của người, xin người hãy xoá sạch những tội lỗi trên đôi môi vấy bẩn của họ, hỡi Thánh Jean!” “Ut queant laxis, Resonare fibris, Mira gestorum, Famuli tuorum, Solve polluti, Labii reatum, Sancte Johannes.” bản tiếng Pháp: “Afin que tes serviteurs puissent chanter à gorge déployée tes accomplissements merveilleux, ôte le péché de leurs lèvres souillées, saint Jean”. Bản dịch tiếng Anh: “So that your servants may, with loosened voices, resound the wonders of your deeds, clean the guilt from our stained lips, O Saint John.”

Một cách diễn giải của Cecile Gertken, OSB (1902–2001) giữ nguyên các âm tiết chính và gọi lên một cách lỏng lẻo từ nhịp gốc:

Do let our voices
 Resonate most purely,
 Miracles telling,
 Far greater than many;
 So let our tongues be
 Lavish in your praises,
 Saint John the Baptist.

"Ut queant laxis" hay "Hymnus in Ioannem" được viết trong Horatian Sapphics và theo truyền thống là của Paulus Diaconus, sử gia người Lombard ở thế kỷ thứ tám. Nó nổi tiếng nhờ một phần trong lịch sử của ký hiệu âm nhạc, đặc biệt là ký hiệu âm nhạc. Bài thánh ca thuộc về truyền thống thánh ca Gregorian.

Không biết ai đã viết giai điệu. Guido của Arezzo có thể đã sáng tác nó, nhưng nhiều khả năng ông ấy đã sử dụng một giai điệu có sẵn. Một biến thể của giai điệu xuất hiện trong khung cảnh âm nhạc thế kỷ thứ mười một của bài thơ Ode to Phyllis (4.11) của Horace được ghi lại trong một bản thảo ở Pháp.

Đến thế kỷ XVII, linh mục Giovanni Battista Doni thuyết phục mọi người rằng: "Do" dễ phát âm hơn "Ut" và "Do" là chữ viết tắt của "Dominus", từ Latin có nghĩa là “bậc thầy”; người Công giáo dùng từ Dominus như danh xưng khi gọi Chúa. Với lập luận đó, ông đã thuyết phục được nhiều học giả và các nhà soạn nhạc đưa nốt “Do” trở nên thông dụng.

Guido d’Arezzo (992-1034) là linh mục và nhà soạn nhạc người Ý. Ông là một trong những nhà soạn nhạc thiên tài thời kỳ Trung cổ. Ông đã phát minh khuông nhạc gồm 4, 5 dòng kẻ mà ở đó thể hiện được cao độ và trường độ của các nốt nhạc. Đó là khuông nhạc đã được sử dụng cho đến bây giờ.

(tham khảo và trích dẫn từ Adam Music Academy, Wikipedia)